

LA DIADA NACIONAL

Dençà del 1714, i més concretament a partir de la data fatídica de l'11 de setembre d'aqueix any, en què sucumbiren els braus defensors de Barcelona, darrer reducte de la resistència catalana en front de Felip V, el poble català, d'una manera o altra, ha arrossegat, al llarg de la història, les seqüeles d'aquesta derrota, de la qual, potser, encara no s'ha refet.

La pròpia commemoració de l'11 de setembre, com a Diada Nacional de Catalunya, ha estat molt controvertida des de sempre, ja que mentre uns propugnen que s'hauria de commemorar una gesta o un fet victoriós, d'altres sostenen que l'11 de setembre és una data escaient. Jo particularment estic d'acord amb la idoneïtat de l'11 de setembre, i no tan sols per raons de tradició, puix no hem d'oblidar que aquesta festa ja forma part del nostre patrimoni cultural, sinó perquè penso que el seu autèntic sentit no és el de commemorar una derrota, sinó que és recordar-nos un objectiu permanent del poble català, això és: tornar a ser el que érem abans de la desfeta, salvant, és clar, el context actual.

Caminar cap a aqueix objectiu és vèncer la despersonalització cultural a la qual hem estat sotmesos, és a dir, tenir la voluntat de normalitzar-nos culturalment, donar suport i defensar les nostres institucions autonòmiques, aspirar a una societat autènticament democràtica en la qual es respecti el pluralisme polític dels seus membres, més racional i més justa. És, en definitiva, superar el contingut traumàtic de l'11 de setembre com a derrota, i això no vol dir que no hàgim de ser conscients de les dificultats que encara persisteixen i que, possiblement, seguiran existint per molt que s'hagi avançat.

Hem d'aspirar a ser un poble normal, és clar que això —hem direu— dependrà de la voluntat política dels qui tenen la paella pel mànec, i que, per tant, tenen la responsabilitat històrica de reparar les injustícies que s'han comès amb el poble català, però dependrà també de nosaltres mateixos en la mesura que no caiguem com alguns, en el desencís o en el fatalisme, o, com d'altres, en un triomfalisme absurd.

C. M.

